

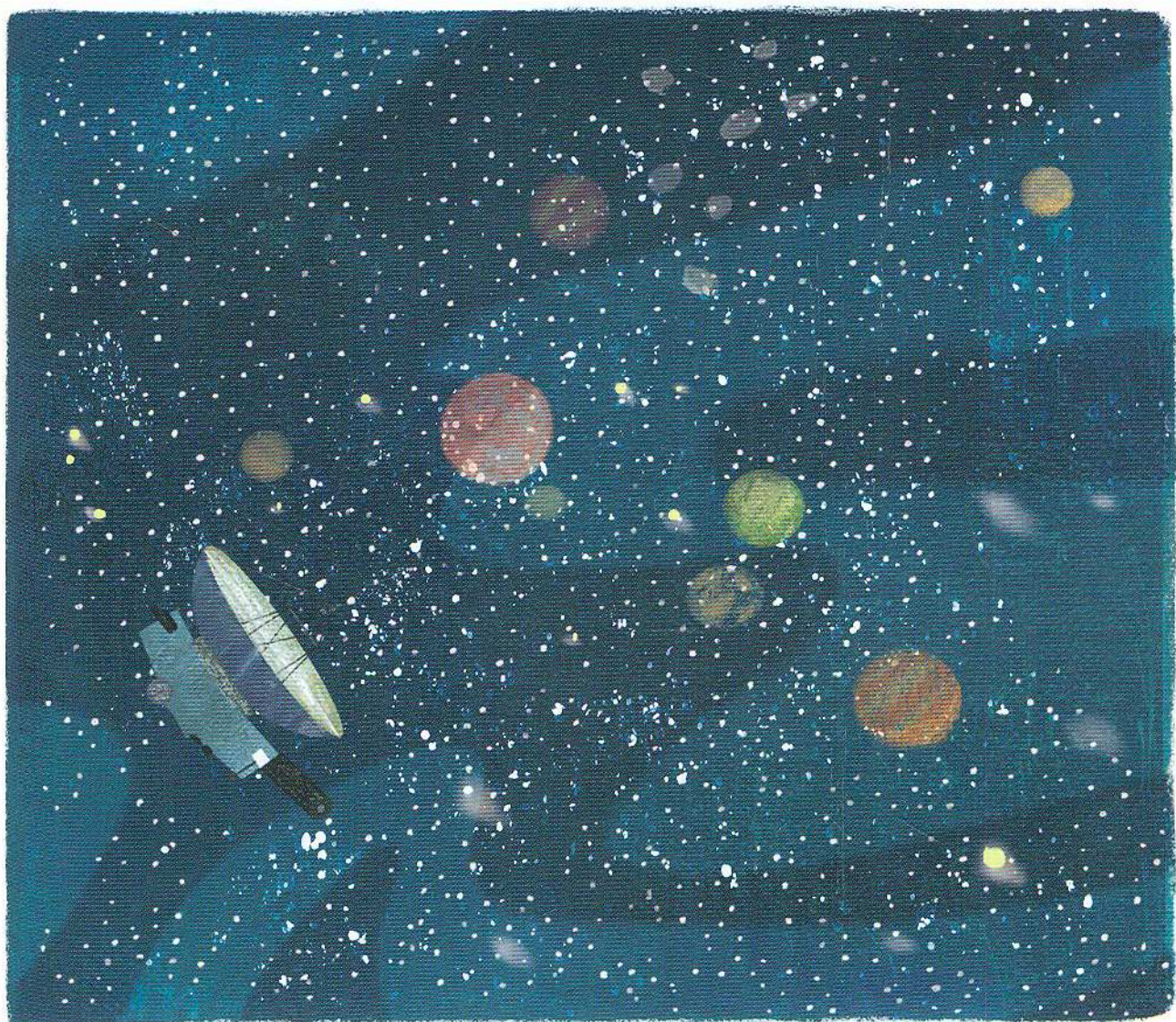
1

Цей липневий день буде особливим.

Тато забирає мене від баби й діда раніше. Пообідавши, ми йдемо у вітальню, сідаємо просто на килим, спираємося спинами на диван. Тато вмикає свій ноутбук, а я від нетерплячки гризу нігті.

— Марку, припини! — він дратується через цю мою звичку.

Прямий ефір ніяк не розпочнеться. Я позираю на великий годинник на стіні. Секундна стрілка ледве повзе: Плу-тон, Плу-тон, Плу-тон...

Плутон — це маленька планета на самому краю Сонячної системи. Така маленька, що її звать карликовою. А дехто взагалі не вважає планетою. Навіть наш Місяць більший втричі, а важчий — у шість разів.

Досі ніхто не міг роздивитися Плутон як слід, адже він дуже-дуже далеко. Але сьогодні все зміниться.

Космічний апарат, обладнаний камерами, нарешті підлетить до Плутона. Щоб дістатися туди, він мчить крізь чорноту космосу вже дев'ять з половиною років. Це довше, ніж я живу на світі. І коли він долетить, то передасть на Землю все, що сфотографують його потужні прилади.

Навіть якщо це будуть інопланетяни чи душі померлих.

2

У нас із Плутоном своя історія. Вона почалася ще до мого народження.

Мама з татом тоді щойно одружилися. Моя мама — фізик, а тато — астроном. Вони зустрілися в університеті, де разом вчилися. На побачення батьки ходили в обсерваторію — дивитися в телескоп на планети й комети. А у весільну подорож вони вирушили в Карпати.